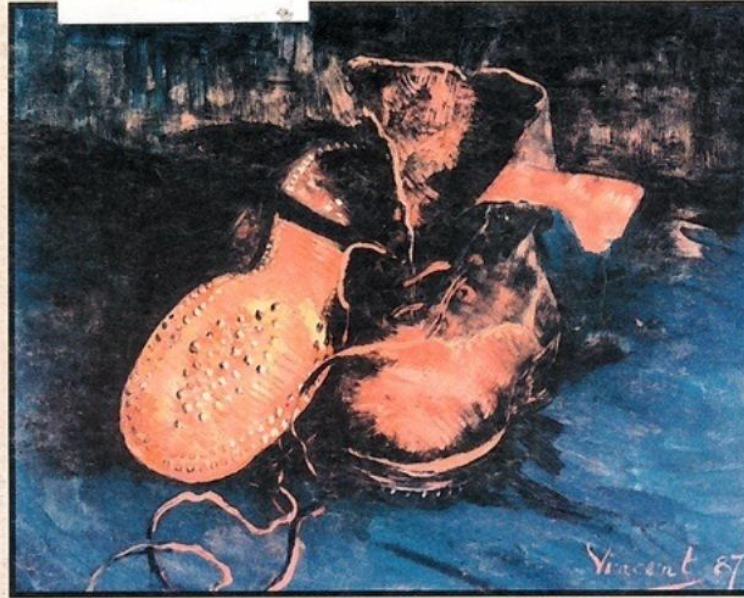

Кета Зоева

НЕ ТРЪГВАЙ КЪМ ГОЛГОТА

сборна лирика

Л. 886.7-1
3-84

Издателство
"Дунавско утро"
Русе

Книгата се издава на обществени начала.

© Кета Зоева, автор
© Атанас Зоев, художник
© Издателство "Дунавско утро", Русе, 2001

НЕ ТРЪГВАЙ КЪМ ГОЛГОТА

Избрана лирика

Издателство
"Дунавско утро"
Русе

886.7-1
3-84

886.7-1

На всички, които помогнаха тази книга да стане факт,

БЛАГОДАРЯ!

Авторката

Същинската драма
се нарича Поезия.
Останалото е прелюдия.

ОГЪН В ПУСТИНЯТА

И не казвай: "Магията свърши!"
Тя продължава.
Все по-светла и тънка е нейната дреха.
Осезаемо лъх на поляна,
на пролет и шеметно тайнство
пробягват.
Сякаш тръпка от танц
на чаровна робиня
пронизва тълпата.
Все по-ярки лъчи над тъгата ни светят.
Магия от бяло и мартенски вятър,
от поглед на млада надежда.
Магия, затворена в стара бутилка.
И прием със тебе по глътка,
защото сме жадни,
а всичко край нас е пустиня.

ЗАЩО

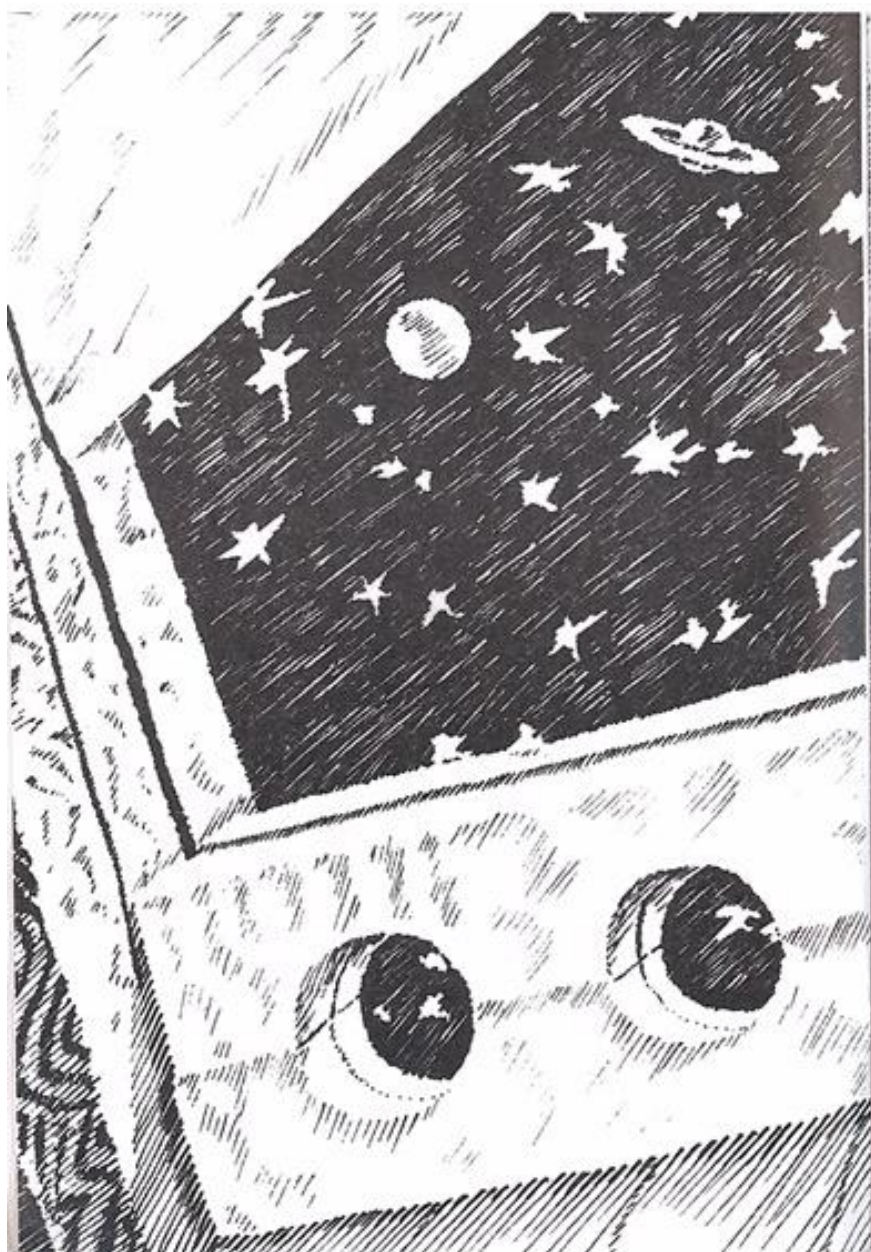
не ни е отредено
да бъдем по-задълго с хората,
с които се обичаме?
Защо ги срещаме
като прелитащи отломъци
от нашия съграждан дълго
виртуален свят?
Защо общуваме на пресекулки?
Защо си тръгваме -
недоизречени, недоразбрани?
За да има рани?
Да боли до полудяване?...
От болката да блика забравяне?...
И пак, и пак оброкът да се преповтаря -
с надеждата, че нещичко остава
от нереалното, незримото, копняното...

И няма никога
докрай да ме намериш -
аз съм атом и вселена.

И няма никога
докрай да ме изпиеш -
аз съм капката роса
в разсърден океан.

Разпилявай се гибелно
по всички момичета - млади и хубави,
по всички жени - пищно зрели и опитни,
по всички вдовици - неутешимо възбуждащи.
Аз навремето се изхитрих -
нещо малко си взех - сърцето ти.
Ерго: няма как да им го дадеш.

Още малко, още малко, още малко -
и твоята любов ще ме накара
да се почувствам
най-невероятната светица.
Опасно е, опасно е, опасно е -
палачът в мен ще я докопа.
Бързо, бързо, бързо -
светицата двама с теб да спасим.
Палачът вече пуска гилотината.
Имаме време само секунда,
само секунда - от гняв ослепяла...

...

Промъква се спокойствие. Изяжда
ефирните крилца на сетивата ми.

Разумна става любовта ми -
знак, че утре ще е мъртва.

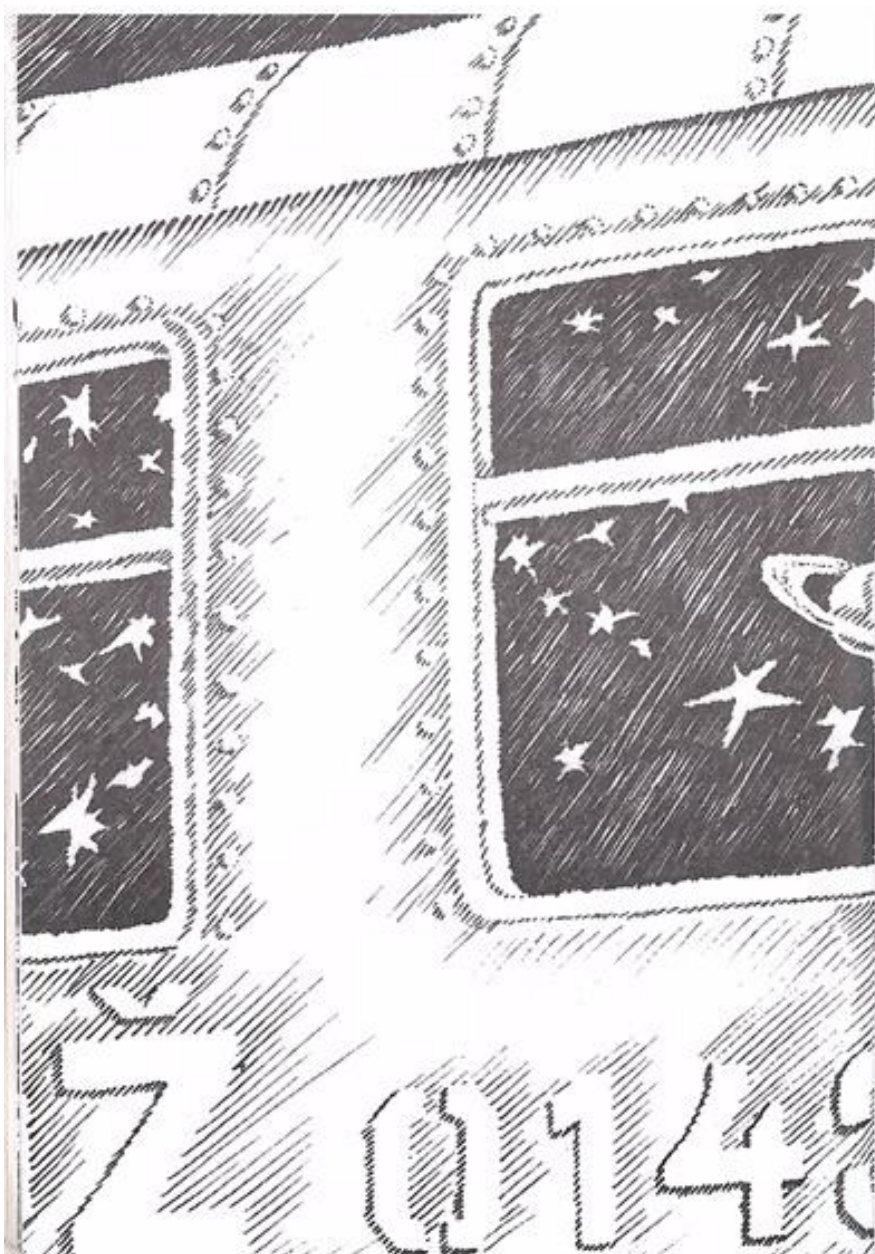
...

Идват при мен за утеха
ученици и родители,
колежки и колеги,
различни съседни, съграждани,
децата ми,
техни любими, приятели,
далечни и близки роднини,
моите стари родители,
онзи, с когото
в брак съм обвързана...
Аз при кого да отида?

...

"Кой ще ми разкаже
за любовта?"

...Пътуваме в един
обжарен от съдбата влак,
И сменят се сезоните -
ту жега, ту пък сняг...
Снегът и във косите ни белее,
но още в нас
две влюбени деца живеят...

ВЪВ ВРЕМЕТО

Тогава ли? - Захвърлено минало...

Защо да се връщам
в далечни, незрими
и стръмни пространства...

Тогава ли?

- Птиците, влюбени в листче от цветето,
защо да разбудям?

Тогава?

Къде ли укрите
безсънните и волни небеса?

Тогава?

Не ме лъжете с пищни фейерверки!

Тогава?

Бяхме шеметни,
невинни,
трепетни.

И любовта ни беше заклинание.

Сега -

узнали тайните на световите в нас,
обходили пътеките на самотата,
приличаме единствено на вятъра,
когато се надбягва със децата ни...

Сега -

зачеркнали светините?

Сега -

обикнали пустинята?

Сега -

се търсим ...

И намираме биваците
на отпътували в небъдното
звезди, сияния и ... сънища.

ВИКЪТ НА СЪЛЗАТА - БУНТ СРЕЩУ
РАЗДЯЛАТА

Викът на сълзата безшумно изтича
по бялата блуза
на младо момиче.

Викът на сълзата
се спуща надолу
по вече повехнали скули.

Викът на сълзата
в предсмъртната маска застива.

Викът на сълзата
застава на кея,
където ни чака Харон.

Викът на сълзата
отваря най-тежките порти -
на оня ключар,
дето рая и ада опазва.

Викът на сълзата
е бунт и надежда,
че в този прокобен,
объркал се свят
копнежът за утринна среща
се ражда.

Изпиват сълзата
лъчите на влюбено слънце.

Солена следа
по клепача остава.

От своята любов ми давай по мъничко -
дозирай строго силното лекарство.
Големите количества ще ме убият.

Господи, как сме доволни -
нокътче само
от нашето щастие
да ни покажеш.
И сме готови да прием
още толкова десетилетия
чашата -
с тъмни илюзии пълна -
само да знаем,
че пак ще ни пратиш
капчица мед
върху устните.

СЪДЪРЖАНИЕ

Същинската драма	5
ОГЪН В ПУСТИНЯТА	
И не казвай	7
Защо	8
И няма никога	9
Разпилявай се гибелно	10
Още малко	11
Промъква се	13
Идват при мен	14
Пътуваме в един	15
Във времето	17
Викът на сълзата	18
От своята любов	19
Господи, как сме доволни	20
Психоаналитичен портрет	22
Състояние	23
Видението	24
Гледам те дълго	25
Мъжът и момчето	26
Раздялата	27
Една жена	28
Ако на мен приличаш	29
КЛАДЕНЕЦ В СЪРЦЕТО НА ЗЕМЯТА	
Всички павирани улици	31
Завинаги	32
Изненадващи спомени	34
И ще изчезна	35
Духовност	36
Амадеус	37
И вярвам в митовете	39
Старите къщи	40
Епикриза	42
Омърсени, изкаляни	43
Верба апокалипсис	44
Детето в мен	46
Утрото	48
Ти гледал ли си	49
Най-напред падат	50
Минотавър	51
Участта	53
Не хвърляй камъни	55

Редактор Стефан Добрев

Художник Атанас Зоев

На корицата : Ван Гог - "Чифт обувки"

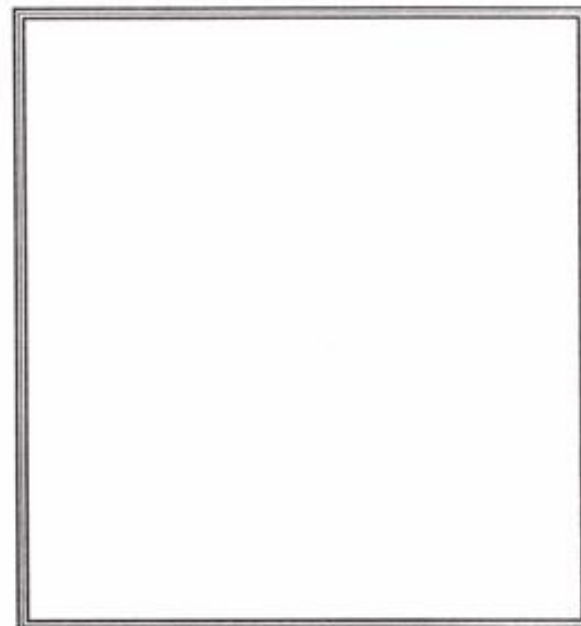
ISBN 954-8952-29-7

Издателство "Дунавско утро" - Русе

Предпечат Tzapov Bros - Русе

Печат "Силоам-прес" - Русе

Управител: Севдалина Цветкова - 489 824

Това е снимката на авторката, която изглежда
точно така, както си я представяте.

КЕТА ЗОЕВА

НЕ ТРЪГВАЙ КЪМ ГОЛГОТА

Лирика
Първо издание

35

Магия, затворена в стара бутилка.
И пием със тебе по глътка,
защото сме жадни,
а всичко край нас е пустиня.